

Ірен Роздобудько

ЗНАК
ПОТРАД-
ЛЯНЦІВ

Намалювала Юлія Ганик

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2023

УДК 821.161.2-312.9-93
Р64

Серія «У вирі пригод»

За перевірку достовірності описаних у повісті подій висловлюємо щиру вдячність Тарасу Чухлібу — доктору історичних наук, провідному науковому співробітникові Інституту історії України НАН України, директору Науково-дослідного інституту козацтва імені Степана Бандери.

Ілюстрації Юлії Ганик

Роздобудько І.

Р64 Знак потраплянців / Ірен Роздобудько ; іл. Ю. Ганик. — Х. : Віват, 2023. — 192 с. : кольор. іл. — (Серія «У вирі пригод», ISBN 978-966-942-288-0).
ISBN 978-966-982-844-6

На канікулах у когось з'явився новий друг, у іншого — яскраві враження від поїздки на море, а у Клави та Рено — дивні плями на зап'ястках. На трапивши на третій елемент малюнка, у який складаються всі символи на руках, дівчата оговтуються на кілька століть раніше. І розуміють, що вони потраплянці — мандрівники в часі!

Тепер подружкам доведеться не виказати себе серед запорожців, опанувати січові традиції та знайти зрадника, щоб виправити страшну несправедливість і врятувати честь хорошого роду. А найголовніше — вони повинні будуть знайти спосіб повернутися назад, до сім'ї та звичного життя. Хоча тепер воно вже ніколи не буде таким, як раніше.

Захоплива, прониклива й водночас пізнавальна книжка для всіх, хто любить пригоди та пошук істини.

УДК 821.161.2-312.9-93

ISBN 978-966-942-288-0 (серія)
ISBN 978-966-982-844-6

© Роздобудько І. В., 2022
© Ганик Ю. В., ілюстрації, 2022
© ТОВ «Видавництво «Віват»», 2023

Чи варто цілий розділ присвячувати... плямам?

Чому літо завжди закінчується так швидко?!

Не встиг пролунати останній дзвоник, як уже чуєш перший, що скликає на уроки!

А ще стільки цікавого лишилося!

«Ще б разочок позасмагати на березі річки, добудувати таємну хижу в лісі, вирити нову печеру, достругати з палиці шпагу й оздобити її візерунками, випаленими розпеченим цвяхом...» — думала Рено.

«...дочитати книжку й нарешті навчити хвилястого папугу говорити...» — думала Клава.

А ще... зробити з кіс справжні дреди, адже за літо волосся добряче повідростало, а різнобарвні дреди — це круто! Така була мрія. Принаймні в Рено.

А ще... умовити батьків купити лінзи, аби не ходити все життя в окулярах. Така була мрія. Принаймні у Клави.

Зачекайте-но! Ви знаєте, хто така Рено? А Клава?

Це дві подружки-нерозлийвода, які цього літа перейшли до шостого класу.

— Якщо ти кажеш правду й водночас вигадуєш різні небилиці — тоді люди не повірять ані в правду, ані в брехню! Краще вже мовчати, — слушно зауважила Клава, яку в школі всі називали Професоркою.

— Про що ж тоді розповісти, коли вчителька задасть тему «Як я провела літо»?

— Та просто напиши, як ти відпочивала з батьками на морі, — стенула плечима Клава. — Про хвилі, сонце й таке інше. Головне — без помилок!

— Про це всі напишуть! Нудно! Ніхто й уваги не зверне, — пробурмотіла Рено. — От якби написати про все азбукою Морзе... Ото було б круто!

Вона зупинилася й замислилась.

А й справді: про що розповісти, щоб усі в класі роти пороззявляли? От якби вона стрибнула з парашутом чи навчилася їздити верхи! А ще краще, якби когось урятувала чи впіймала небезпечного злочинця! Чи знялася б у кіно. Чи бодай попрацювала на розкопках, що ведуться в передмісті, та знайшла там кістяк динозавра...

Але дещо незвичайне все-таки сталося.

Однак воно було таким дрібним, що годі й розповідати.

А сталося таке.

Улітку на заїясті Рено несподівано з'явилася коричнева пляма довгастої форми. Стривожена мама навіть повела її в поліклініку.

Лікарка довго роздивлялася дивну пляму, хитала головою, навіть суворо допитувалась у Рено, чи не зробила вона, бува, татуювання, адже в такому віці це зарано й небезпечно. Мама розгубилась і сказала, що, певно, донька без її відома вчудила таке в Єгипті, де вони відпочивали. Адже на території готелю аніматори робили схожі татуювання всім охочим.

— Але минув уже місяць... — додала мама. — Малюнок мав би змитися...

— Чому ж ви не проконтролювали?! — насварила лікарка маму. — Хтозна, якими фарбами воно робиться! Це може бути небезпечно для шкіри!

Рено намагалася пояснити, що ніякого тату хною вона не робила. Але оскільки дівчинка полюбляла фантазувати та прибріхувати, ані мама, ані лікарка їй не повірили. Відтак мама суворо наказала доньці якомога скоріше позбутися цього тату, адже скоро до школи.

Повернувшись додому, Рено довго роздивлялася зап'ястя крізь збільшувальне скло й несподівано завважила, що пласка та зовсім не болюча плямка своїми обрисами схожа на... ящірку. І вона справді нагадує тату чи наліпку.

Рено чесно намилувала руку й терла мачулкою, але «ящірка» не зникала! Довелося дівчинці носити кофтинки з довгим рукавом і уникати маминих та бабусиних поглядів.

Проте від Клави приховати малюнок не вдалося. Адже в останні дні літа вони ще бігали на річку, й Клава одразу помітила дивний візерунок.

І зовсім не здивувалася. Навпаки! Вона зітхнула і зняла з руки цілу низку «фенічок», які наплела з бісеру останнім часом.

І показала руку Рено.

— Бачиш?

На правому зап'ясті Клави була така сама темна плямка, тільки округлої форми.

— Оце й усе, що з нами сталося за літо? — розчаровано гмикнула Рено. — Про наш острів із піратами розповідати не можна, то будемо пишатися якимись новими родимками? Та нас усі засміють!

— По-перше, — суворо сказала Клава, — я нікому не збираюся розповідати про якісь там родимки, а по-друге...

Клава притягнула подругу ближче до себе й прошепотіла їй просто у вухо:

— Це не родимки!

— Тобто? — здивувалася Рено.

— А ти придивися пильніше, — наказала Клава, підставляючи Рено своє зап'ястя під самісінькі очі. — Ну, що ти там бачиш?

І Рено завважила, що пляма на Клавиній руці схожа на їжака.

Клава впевнено кивнула.

— Це не родимки. Це... малюнки! — сказала вона.

У Рено округлилися очі, а брови полізли вгору.

— Які ще малюнки? Де вони взялися? Клаво, ти жартуєш?

Але Клава не жартувала. Вона дістала з наплічника зошит, у якому занотувувала різні дивні випадки, які спостерігала в природі, й показала сторінку із вклеєною світлиною.

— Ось, поглянь! Я обвела фломастером свою пляму, приклала до неї серветку, а потім сфотографувала та збільшила втричі! Ну, що ти бачиш?

Рено побачила на світлині чітке зображення... їжака! З гострим носиком і навіть однією лапкою, яка виглядала з-під колючої кучугури голок і була простягнута вперед.

— А тепер займемося тобою!

Рено не сперечалася. Клава дістала фломастер і ретельно обвела ним кожну рисочку на руці подруги. Відтак щільно притиснула до її зап'ястка серветку.

— Тут навіть можна обійтися без збільшування, — сказала вона, простягнувши серветку Рено. — Ящірка! Навіть видно чотири лапки! Бачиш, як закручений хвостик?

— Бр-р-р... — поморщилася Рено. — Це огидно! Якби я робила собі тату, то обрала б троянду або сердечко. Як у Лізи з одинадцятого класу.

Клава поправила на носі окуляри й серйозно глянула на подругу.

— Це не огидно — це дивно. Дуже дивно. Хіба ти так не вважаєш?

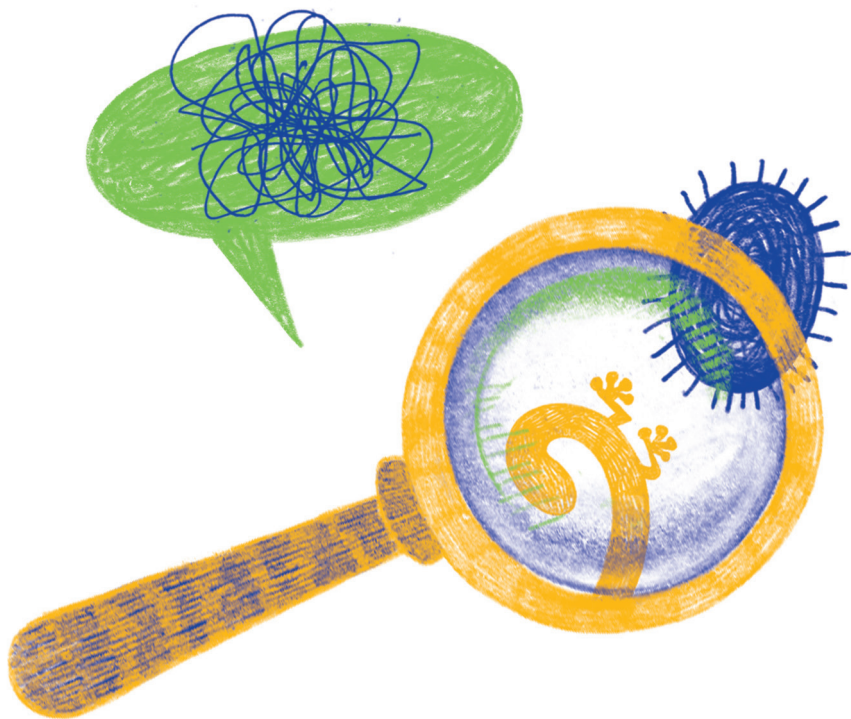
Рено вважала саме так.

— І що нам тепер робити?

— Нічого, — сказала Клава. — Можливо, малюнки зійдуть самі собою. А можливо...

— ...а можливо, це і є щось незвичайне. Те, що нам ще доведеться розгадати! — радісно вигукнула Рено.

— Треба почекати, що саме станеться, — кивнула Клава. І вони вирішили чекати.

А ТИМ ЧАСОМ...

...почалися заняття в школі.

Як виявилось на початку вересня, їхня класна керівниця Марія Степанівна вийшла на пенсію, а до них прийшов новий учитель.

Не вчителька, а саме вчитель. Та ще й який! Молодий і хвацький, якого ще не бачив шкільний світ!

Своїх підопічних він називав «пуцьвірінками». А коли «пуцьвірінки» бешкетували, міг гукнути: «Цить, бандо!», — або похвалити: «Зачотно, шикардоси!», — або показати складний прийом боротьби, роздати потиличники та беззаперечно відібрати мобільні телефони до кінця уроків.

Якось Артем Станіславович навіть побував разом із Рено та Стасиком у кабінеті директора, запевняючи, що синець під оком Стасика й подряпина на скроні Рено — наслідок боротьби, яка називається капоейра*, і взяв на себе всю провину за недосконале навчання прийомів.

Адже, крім англійської мови, новий вчитель вів ще й спортивний гурток із бойових мистецтв, до якого приймав лише тих, хто міг назвати всі двісті неправильних дієслів в англійській мові! Годі й казати, що всі його підопічні визубрили їх за одну ніч.

Такий це був учитель!

Звісно, Рено одразу ж забула про свою секцію фехтування та щовечора крутилася вдома на килимку, мов

* Тут і далі авторські коментарі до слів, які позначені зірочкою, читайте наприкінці в «Довіднику для найдопитливіших». — *Прим. ред.*

дзига, намагаючись повторити рухи вчителя. А Клава завела новий «Зошит спостережень» і написала цілий трактат про капоейру, зробила замальовки деяких рухів і дійшла висновку, що вона має багато спільного з прадавнім бойовим гопаком*, у якому так само використані елементи народного танцю.

Коли вона повідомила про це вчителю, той, на заздрість усім іншим, похвалив «пані Професорку» та зізнався в «страшенній таємниці» свого успіху на рингу: в капоейрі він завжди використовує елементи гопака. А ще від батька й діда навчився давнього родинного прийому — рівнозначно використовувати як праву, так і ліву руку й ногу, а це завжди збиває супротивника з пантелику.

Одне слово, Артем Станіславович Подвійний... Як би це сказати?

Клава висловилася так:

— Нетиповий представник учительської касты, — і зітхнула. — Боюся, що він у школі довго не протримається...

Одного разу на заняттях, помітивши на зап'ясті Рено малюнок, Подвійний зауважив, що краще б Рено зайнялася правописом, ніж розмальовувала тіло незрозумілими татуюваннями.

Рено почервоніла.

— Це... родимка.

— Дивно... — пробурмотів учитель, пильніше придивляючись до зап'ястя Рено. — Дуже схоже на ящірку.

У дівчинки аж подих перехопило: як учитель міг так швидко розгадати малюнок?

Але це ще було не все. Артем Станіславович надовго замислився, а потім мовив:

— ...і десь саме таку я вже бачив.

